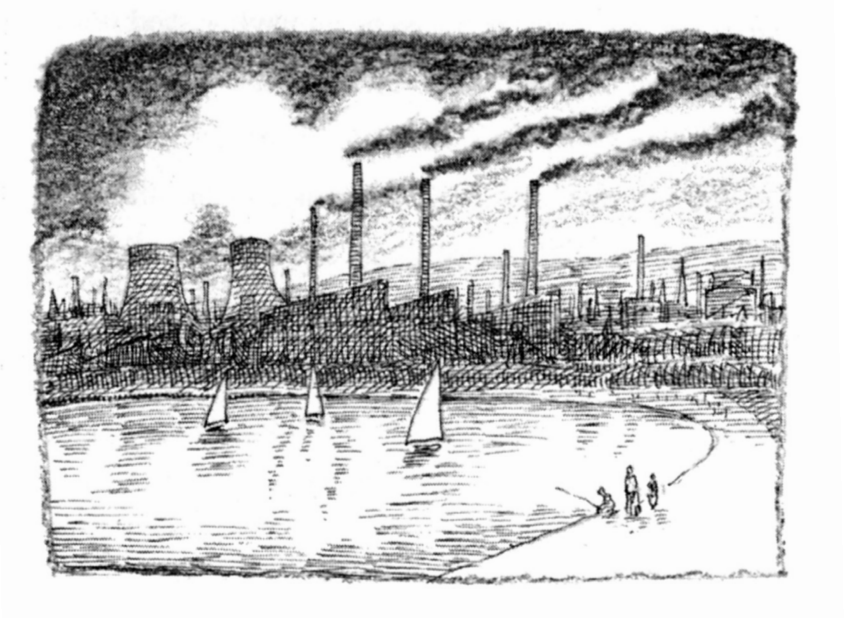

1.
„Пеги Сю“

Изчезнах безследно вечерта преди дванайсетия си рожден ден – 28 юли 1988 година. Едва сега най-сетне мога да разкажа цялата тази невероятна история, истинската история. Кенсуке ме накара да обещая, че няма да пророня нито дума, преди да са минали поне де-

сет години. Това беше едва ли не последното, което ми каза. Аз обещах и заради това трябваше толкова дълго да живея в лъжа. Бих могъл да си продължа така и да не разравям миналото, но вече изминаха повече от десет години.

Завърших училище, после колеж и имах предостатъчно време да размишлявам. Реших, че семейството и приятелите ми, които мамих през цялото това време, имат право да научат истината за моето изчезване, за това, как оцелях и се върнах от мъртвите.

Но има и друга, къде-къде по-важна причина да се реша да проговоря сега: Кенсуке беше голям човек, добър човек, мой приятел. Искам светът да го види такъв, какъвто го познавах аз.

Докато не пристигна писмото, малко преди да навърша единайсет, животът ми си беше съвсем нормален.

У дома бяхме четирима: мама, татко, аз и Стела – Стела Артоа, черно-бялата овчарка с едно щръкнало и едно клепнало ухо, която сякаш винаги знаеше предварително какво ще се случи. Но дори и тя не би могла да предвиди как това писмо ще промени живота ни завинаги.

Сега, като си помисля, ранното ми детство беше съвсем еднообразно – всеки следващ ден беше като предишните.

Сутрин ходех в кварталното училище – татко го наричаше „маймунското училище“, защото децата все дърдорели, кряскали и висели надолу с главата по катерушките на двора. Той и мен наричаше маймунче – когато беше в шеговито настроение, а това се случваше често.

Всъщност училището се казваше „Сейнт Джоузеф“. Там се чувствах добре, поне през повечето време.

Всеки ден след часовете, каквото и да беше времето, отивахме да играем футбол на игрището с Еди Додс, моя най-добър приятел в целия свят, и с Мат и Боби, и другите. Там беше голяма кал. Подаваш топката, а тя пльоква в калта и засяда. Имахме си отбор – бяхме се нарекли „Калните муцуни“, ама бяхме много добри. Гостуващите отбори очакваха топката да подскача и докато се усетят какво е положението, вече водехме с два-три гола. На чужд терен не бяхме толкова добри.

Всяка събота разнасях вестници – работех за господин Пател от магазинчето на ъгъла.

Събирах си пари за планински бегач. С Еди искахме да правим преходи нагоре по хълмовете. Лошото беше, че каквото припечелех, веднага го изхарчвах. До ден-днешен съм си такъв.

Неделята беше много специален ден. Цялото семейство ходехме да плаваме с лодка на езерото край града, а Стела Артоа се скъсваше да лае по другите лодки, сякаш нямаха право да бъдат там.

Татко се наслаждаваше на чистия въздух, без тухлен прах. Той работеше в тухларната фабрика. Умираше си сам да майстори разни неща и да поправя каквото му попадне, дори и да няма нужда от поправяне. Нищо не можеше да му се опре. Затова на лодката беше в стихията си.

Мама, която работеше на половин ден в канцеларията на фабриката, също беше много запалена по ветроходството. Спомням си как веднъж, както си седеше на румпела*, тя отметна глава срещу вятъра, пое въздух с пълни гърди и възкликна.

– Прекрасно, просто прекрасно! Това се

* Лост за обръщане на кормилото (руля) на ветроходна лодка или яхта

казва живот!

Мама винаги носеше синята капитанска шапка, защото беше безспорният капитан. И най-лек ветрец да излезеше, тя щеше да го улови. Биваше я за тази работа.

Страхотно си прекарвахме на езерото. Понякога излизахме, когато имаше силен вятър и никой друг не смееше, носехме се стремглаво по вълните, превъзбудени и въодушевени. Но дори и при пълно затишие бяхме доволни.

Понякога бяхме единствената лодка в цялото езеро. Просто си седяхме на едно място и ловяхме риба – в това аз бях най-добър от тримата, а Стела Артоа лежеше отегчена на дъното на лодката, защото нямаше по кого да лае.

После дойде писмото. Стела Артоа едва не го разкъса, когато падна през процепа на пощенската кутия. Беше цялото олигавено и надупчено от зъбите ѝ, но все пак се четеше. Затваряха тухларната фабрика. Мама и татко оставаха без работа.

Онази сутрин на кухненската маса цареше гробна тишина. Оттогава престанахме да ходим на езерото в неделя. Нямаше нужда да питам защо. И двамата си търсеха нова работа, но не намираха нищо.

В дома ни се настани унинието. Понякога се прибирах и ги заварвах просто да седят и да мълчат. Никога не ги бях виждал такива. Преди постоянно спореха за разни дреболии.

Татко престана да поправя разни неща из къщата. Всъщност той почти не се задържаше у дома – когато не търсеше работа, се застояваше в кръчмата. А когато все пак си беше вкъщи, безкрайно прелистваше списания за яхти и не продумваше.

И аз гледах много да не се прибирам и да прекарвам повече време в игра на футбол. Но точно тогава Еди се премести да живее някъде на юг, защото баща му си намерил нова работа. Без него футболът вече не беше същият. „Калните муцуни“ се разпаднаха. Всичко се разпадаше.

***

И тогава една събота, като се прибирах от разнасянето на вестници, заварих мама разплакана, седнала на най-долното стъпало. Никога не я бях виждал да плаче, беше много силна жена.

– Глупак! – изхлипа тя. – Баща ти е кръгъл глупак, Майкъл, така да знаеш!

– Защо, какво е направил?

– Замина, ето какво направи. – Така го каза, че си помислих, че ни е напуснал завинаги. – Изобщо не можах да изляза наглава с него. Хрумнала му била някаква идея. Каква точно – не щя да ми каже, само това, че е продал колата и че се местим на юг, той щял да ни намери къде да живеем.

Изпитах облекчение, всъщност направо се зарадвах – на юг значеше по-близо до Еди. Мама продължи:

– Ако си мисли, че ще напусна дома си, не е познал.

– Защо пък не? Какво толкова има тук?

– Как какво – ами домът ни, баба ти, училището...

– Има и други училища – отвърнах аз и тогава тя се разгневи не нашега. По-ядосана никога не бях я виждал.

– Знаеш ли кое беше последната капка? Ти, Майкъл, като тръгна сутринта да разнасяш вестниците. Искаш ли да чуеш какво ми каза баща ти? „В тази къща влиза само една мижава заплата – парите на Майкъл от вестниците. Е, как мислиш, че се чувствам аз? Синът ми е на единайсет и си има работа, а аз – не.“ Така ми каза.

Тя млъкна за миг, за да се поуспокои, а после продължи, с гневни сълзи в очите:

– Отказвам да се местя, Майкъл. Тук съм родена и тук ще си стоя. Каквото и да ми приказва той, няма да се махна от тук.

Бях вкъщи, когато след седмица-две телефонът звънна. Бях сигурен, че е баща ми. Мама отговаряше едносрично, та не можах да разбера за какво става дума. След като затвори, тя ми каза да седна и ми обясни.

– Той ми звучеше различно, Майкъл. Както преди – всъщност както едно време, когато се запознахме. Намерил ни е дом. „Просто си съберете нещата и идвайте“, каза. Във Феърам. Било някъде близо до Саутхемптън. На самото море. Има нещо много различно в него, да знаеш.

***

Татко наистина изглеждаше променен. Посрещна ни на гарата, засмян и с блеснали очи – както си го знаехме отпреди. Грабна куфарите ни.

– Не е далече – увери ни той, като разроши косата ми. – Почакай само да го видиш, майчице! Всичко съм уредил, всичко! И изобщо

не се опитвайте да ме разубедите. Решил съм го и това е!

– Какво си решил? – попитах аз.

– Ще видиш.

Стела Артоа весело подтичваше пред нас, с високо вирната опашка. И ние май се чувствахме като нея.

Накрая се качихме на автобус, защото куфарите тежаха много.

Когато слязохме, се озовахме край самото море. Наоколо не се виждаха никакви къщи, само малко пристанище за яхти.

– Какво правим тук? – попита мама.

– Искам да ви запозная с една моя добра приятелка. Казва се Пеги Сю. Няма търпение да ви види. Разказал съм ѝ всичко за вас.

Мама ме погледна, озадачено сбърчила чело. Но и аз нищо не разбирах. Знаех само, че татко нарочно се държи така тайнствено.

Повлякохме куфарите, над нас крякаха чайки, наоколо проскърцваха мачти на яхти, а пък Стела Артоа джафкаше възбудено. Накрая спряхме край трап*, който водеше към една лъскава тъмносиня яхта. Татко ос-

* Стълба на плавателен съд

тави куфарите и се обърна към нас. Беше се ухилил до уши.

– Ето я и нея. Позволете да ви запозная. Това е „Пеги Сю“ – нашият нов дом. Е, какво ще кажете?

Като се има предвид всичко, мама го прие доста спокойно. Не му се разкрещя. Просто изведнъж се смълча и не каза нищо през цялото време, докато татко ни обясняваше на чаша чай долу в камбуза*.

– Не беше моментно хрумване, уверявам ви. Отдавна си го мисля, през всичките тези години във фабриката. Е, да кажем, че тогава просто си мечтаех. Не е ли странно: ако не си бях загубил работата, никога, ама никога нямаше да посмея да го направя. – Той се усети, че говори несвързано. – Така де, ето какво си помислих. Кое е любимото ни занимание? Ветроходството, нали така? Няма ли да е прекрасно, помислих си, ако можем просто да се вдигнем и да тръгнем на околосветско плаване? И други хора са го правили. Плаване в открито море, така го наричат. Чел съм по списанията. Та както казах, отначало беше просто мечта. И после из-

* Кухненското помещение на кораб или яхта

веднъж – нито работа, нито нищо. Как беше оная приказка? „Яхвай колелото и потегляй.“ Е, защо пък да не е яхта вместо колело? Имаме парите от обезщетенията, задето ни съкратиха, колкото и да са малко. Поспестили сме нещичко, а и колата продадох. Не е кой знае какво, но е достатъчно. Какво да ги правим тези пари? Може да ги внесем в банка, както направиха другите. Но какъв е смисълът? Само да ги гледаме как се топят, докато не остане нищо. Или, хрумна ми, може да ги използваме за друго – за нещо специално, което се случва веднъж в живота. Можем да обиколим света на яхта. Южна Америка, Австралия, Океания – може да видим места, за които само сме мечтали.

Ние седяхме като онемели.

– О, знам какво си мислите – продължи той. – Че досега сме плавали само в езеро, в малка лодка. Мислите си, той напълно се е смахнал. Мислите си, че е опасно. Мислите си, че съвсем ще се разорим. Но аз за всичко съм помислил, дори и за баба ти. Не изчезваме завинаги, нали? Като се върнем, тя ще си е тук. Здравето ѝ е отлично. Имаме достатъчно пари, всичко съм пресметнал. Ще преминем шестмесечно обучение. После ще

отплаваме за една година, може би година и половина, колкото ни стигнат парите. Ти ще изкараш курс за капитан на яхта – обърна се той към мама. – О, не го ли споменах? Ти ще си капитанът ни. Аз ще съм помощник-капитан и момче за всичко. Ти, Майкъл, ще си юнгата, а Стела – ами Стела може да бъде корабната котка.

Татко просто не можеше да се спре, направо се задъхваше от вълнение.

– Ще се обучим. Ще направим няколко подготвителни плавания – до Франция през Ламанша, може би и до Ирландия. Ще опознаем яхтата, докато не стане като член от семейството. Тя е 42 фута*, „Боуман“ – най-добрата марка, най-добрият модел. Няма по-сигурни. Написал съм си домашното. След няма и шест месеца вече ще сме потеглили. Това ще е най-голямото приключение в живота ни. Сега е единственият ни шанс, друг няма да има. Е, какво мислите вие?

– Су-у-пер! – обадих се аз и точно това си мислех.

– Та значи казваш, че аз ще бъда капитанът, а? – попита мама.

---

* Близо 13 метра

– Тъй вярно, капитане! – разсмя се баща ми и изкозирува шеговито.

– А какво ще стане с училището на Майкъл?

– И за това съм помислил. Посъветвах се в местното училище. Всичко е уредено. Ще вземем с нас всички учебници, които ще му трябват. Аз ще го уча. Ти ще го учиш. Той ще се учи сам. И от мен да го знаеш: за две години в морето ще научи повече, отколкото в онова негово маймунско училище. Гарантирам!

Мама отпи от чая си и бавно кимна. По лицето ѝ пробягна усмивка.

– Хм, защо пък не? Давай, купи я. Купи яхтата.

– Вече съм я купил.

Беше си чиста лудост и те го знаеха. Дори и аз го знаех. Но нямаше никакво значение. Сега като си помисля, трябва да е било някакъв проблясък на вдъхновение, породен от отчаяние.

Всички ни предупреждаваха да не го правим. Баба дойде и поживя известно време с нас на яхтата. Каза, че било направо абсурдно, безразсъдно, безотговорно. Предричаше ни какви ли не страхотии – айсберги, урагани, пира-

ти, китове, супертанкери, гигантски вълни. Искаше да ме уплаши и така да откаже мама и татко. Е, успя да ме уплаши, направо ме ужаси, но аз не го показвах. Баба не разбираше, че нас тримата вече ни свързва една обща лудост. Потегляхме и никой и нищо не можеше да ни спре. Бяхме като героите от приказките – тръгвахме да търсим приключения.

Нещата се развиха почти както ги беше планирал татко, само дето обучението отне доста по-дълго време. Скоро разбрахме, че да управляваш 42-футова яхта, не е като да плаваш с платноходка по езерото, само че по-голяма. Учител ни беше един стар моряк от яхтклуба, с огромни бакенбарди – Бил Паркър. Викахме му Бил Бялата акула (но само зад гърба му, разбира се) – гонеше ни до дупка, докато не научим нещо. Два пъти беше заобикалял нос Хорн, два пъти беше прекосявал сам Атлантика, а Ламанша беше пресичал „повече пъти, отколкото можеш да преброиш, момче“.

Право да си кажа, никой от нас не го харесваше особено. Както казах, беше много строг учител, а с мен и със Стела Артоа се отнасяше с еднакво пренебрежение. За него

животните и децата бяха просто напаст, а на борда на кораб само пречеха. Затова и аз, и Стела Артоа гледахме да стоим колкото може по-далеч от него.

Но в интерес на истината, Бил Бялата акула си разбираше от работата. Докато приключихме обучението си, а мама взе своята капитанска диплома, вече усещахме, че можем да откараме „Пеги Сю“ където си поискаме. Той ни беше втълпил сериозно страхопочитание към морето, но в същото време се чувствахме уверени, че бихме се справили едва ли не с всичко, което то може да изпречи на пътя ни.

Е, да си призная, понякога здравата ме хващаше страх. Татко и аз мълчаливо споделяхме страха си. Разбрах, че е невъзможно да се преструваш пред двайсетфутова* стена от морска вода, която те връхлита. Понякога пропадахме толкова надълбоко между две вълни, че не ни се вярваше, че ще можем да излезем отново от там. Но всеки път успявахме – и колкото повече надвивахме и вълните, и страха си, толкова по-уверени се чувствахме в себе си и в нашата яхта.

---

* 6 метра

Мама обаче никога дори и не трепваше от страх. Те двете с „Пеги Сю“ ни измъкваха и от най-големите премеждия. Е, за сметка на това тя понякога страдаше от морска болест, а ние с татко – не. Това поне беше някаква утеха.

На лодката бяхме непрекъснато заедно, от сутрин до вечер, и аз скоро осъзнах, че родителите не са просто родители. Татко ми стана приятел, мой другар от екипажа. Двамата с него разчитахме един на друг. Колкото до мама, никога не бях подозирал – казвам си го направо – че има такива способности. Знаех, че е корава жена и че когато си науми нещо, никога не се отказва, докато не го постигне. Но сега ме смая с това как денонощно залягаше над книгите и морските карти, докато не усвои всичко. Не се спираше и за миг. Е, вярно, че доста ни тормозеше да поддържаме идеален ред на яхтата, но ние с татко нямахме нищо против, макар и да се преструвахме на много измъчени. Тя беше нашият капитан. Тя щеше да ни преведе около света и да ни върне обратно. Имахме ѝ пълно доверие. Гордеехме се с нея. Тя беше невероятна.

Но и юнгата, и помощник-капитанът доста си ги биваше на скрипците и на руля, а пък

с консервите боб в камбуза бяха направо факири. Бяхме страхотен отбор.

И така, на 10 септември 1987 година – сигурен съм за датата, защото корабният дневник е пред очите ми, докато пиша тези редове – добре запасени с всякакви провизии, най-сетне бяхме готови да се отправим на своето голямо приключение, на невероятната си одисея.

Баба беше дошла да ни изпрати, със сълзи на очи. Накрая тя дори искаше да дойде с нас, да посети Австралия – отдавна си мечтаела да види коали на свобода. Бяха надошли и много приятели, сред тях и Бил Бялата акула. Там беше и Еди Додс с баща си. Когато потеглихме, Еди ми метна една футболна топка.

– За талисман! – викна ми той.

Като я разгледах по-късно, видях, че цялата я е нашарил със свои автографи, като някоя футболна звезда.

Стела Артоа се разлая за сбогом, а после лаеше и по всяка срещната лодка в протока Солент*. Но като тръгнахме да заобикаляме

* Протокът, който разделя Великобритания от остров Уайт на юг

остров Уайт, тя изведнъж се умълча. Може би и тя като нас усещаше, че вече няма връщане назад. Всичко това не беше сън. Бяхме поели на околосветско плаване.

Съвсем наистина.

